

Proloog

Stap voor stap ga ik verder over het smalle paadje dwars door het bos. Ik hoor mezelf hijgen van inspanning. Het zweet loopt in straaltjes over mijn gezicht. Hoor ik geritsel? Achteromkijken durf ik niet. Dit pad eist mijn volle concentratie om in balans te blijven en niet over boomwortels en takken te struikelen. Het eindigt op een open vlakte waar de bomen plaats maken voor een veld, omringd door varens die hun puntige bladeren laten meevoeren in de wind. Ik slaak een zucht, wat is het hier prachtig.

Dan loop ik naar een bankje dat even verderop staat. Uitgeput ga ik zitten. Af en toe bekruipt me het gevoel dat ik word gevolgd, maar dat probeer ik te negeren. De stress van de afgelopen uren zit nog in mijn hoofd. Ik zie overal beren op de weg die er in werkelijkheid niet zijn.

Even later kan ik het geritsel achter me niet langer ontkennen. Het geluid komt dichterbij en ik verstijf van schrik. Voorzichtig gluur ik over mijn schouder en kijk recht in de ogen van mijn achtervolger.

Emma

‘Zijn uw haren echt?’ Verbaasd en een beetje geërgerd kijk ik om me heen en probeer erachter te komen wie mij aanspreekt. Er staat slechts een handjevol reizigers op het perron in Beilen. De trein is verlaat. Een oude man die op zijn wandelstok leunt, trekt mijn aandacht. Zijn ogen kijken me vriendelijk aan als hij mijn zoekende blik ziet. Hij ziet er elegant uit met zijn witte haar, rode bril en grijze jas. Ik vermoed dat hij het is.

‘Zeker weten,’ antwoord ik hem, ondanks dat ik het een rare vraag vind.

‘Ze lijken van goud. Mijn dochter had ook zulke mooie krullen.’ Ik weet niet hoe ik hierop moet reageren, maar ik wil toch iets terugzeggen: ‘Wat leuk, dank u wel voor het compliment.’ Dan kijk ik van hem weg in de richting van waar de trein, hopelijk snel, zal komen want ik wil niet te laat komen voor mijn afspraak.

Het is een mooie dag, het zonnetje schijnt en een warme wind waait langs mijn gezicht. In een weiland langs de spoorbaan staan koeien te grazen. Af en toe heffen ze hun kop op naar de zon. Ik ga vandaag naar Haren, waar ik met mijn zus heb afgesproken. Elisa wilde weer eens bijkletsen. Ik vraag me af waarom we dat niet per telefoon kunnen doen, maar Elisa vindt het fijn dat we elkaar af en toe zien en betrokken zijn bij elkaars leven. Nu ik weer in Nederland woon, is dat geen probleem meer. Elisa weet een leuke plek om koffie te drinken. Ze woont in Groningen, maar winkelt altijd in Haren en weet waar er leukere koffie geschonken wordt. Mijn zus is twee jaar ouder dan ik, ze is lesbisch en getrouwd met Marijke. Ze zijn een gelukkig koppel en leiden een reislustig leven. Ze hebben veel van de

wereld gezien. Marijke is piloot bij de KLM en zodoende kunnen ze goedkoop vliegen.

Ik weet nog goed hoe onzeker Elisa was toen ze Marijke aan mij voorstelde. Verrast was ik zeker, Elisa had veel vriendjes gehad voordat ze een relatie met Thomas kreeg. Een relatie die vijf jaar standhield. Het verbaasde me nog meer toen ik Marijke beter leerde kennen, want ze bleek een bazige vrouw. Hoewel Elisa altijd moeite had met bazige types, lijkt ze het tegenwoordig prima te vinden dat Marijke veel beslist over haar leven. Ik voel geen klik met Marijke, maar accepteer haar als de partner van mijn zus.

Misschien gaat Elisa me vertellen dat ze opnieuw een verre reis gaan maken. Ze is schrijfster en dat geeft haar veel vrijheid. Haar ex, Thomas, is een collega-schrijver. Voorheen werkten ze samen aan een thrillerreeks en waren ze behoorlijk succesvol. Ongepland raakte Elisa zwanger van hem en kregen ze een zoontje, Stefan. Hij was een makkelijke baby en een plaatje om te zien met zijn prachtige blonde engelenhaar. Mensen dachten vaak dat hij een meisje was. Elisa koesterde haar mooie kind en liet zijn haar zelfs groeien. Thomas ergerde zich daaraan en noemde zijn zoon spottend Stefanie. Toen hij naar de basisschool ging ontpopte Stefan zich tot een onwillige kleuter. Kinderen pestten hem. Elisa en Thomas werden radeloos van zijn agressieve gedrag. Ze besloten zijn haar kort te laten knippen, zoals alle jongetjes in zijn klas en deden hem op voetbal. Het hielp allemaal niet. Stefan sloeg andere kinderen en werd regelmatig op de gang gezet. Het ging van kwaad tot erger en de relatie van Elisa en Thomas bleek niet tegen de opvoedstress bestand. Thomas verliet zijn vriendin en zoontje. Intussen is Stefan een puber en gaat hij naar het gymnasium. Hij is slim, maar sociaal onhandig. Hij is nog steeds een prachtige jongen

om te zien met zijn fijnbesneden meisjesgezicht, blonde krullen
en atletische lichaam.

Als ik Elisa en Marijke bezoek ...